

htrrede om, hvorledes Calculen i Finantsloven fremkom. Derfom det er, som jeg antager, og som det efter min Mening fornuftigviis bør være, at der i Calculen tages Hensyn; saavidt muligt, til de afgaaende som til de kommende Pensioner, saa ligger deri, at den calculatoriske Sum indbefatter ogsaa den tilkommende Pension, og forsaavidt der altsaa kommer en Pension til, og Bevillingen paa Pensionscontoen overskrives, saa er det i Henhold til de Regler, der gjælde for en Calculé i Finantsloven, at den trænger til en Bevilling. Den ærede Taler meente, at jeg havde sammenblandet Overskrivelsen af Gagecontoen med Overskrivelsen af Pensionscontoen. Jeg skal hertil bemærke, at jeg albeles ikke omtalte Overskrivelse af Gagecontoen. Jeg omtalte kun det Princip, at uagtet Gager ere fastsatte ved bestemte Love, skal dog Bevillingen skee gjennem Finantsloven. Det er det Princip, der er udtalt i Grundloven, og som jeg formener man bør overholde. Grundloven siger, at ingen Udgift maa finde Sted, naar den ikke er bevilget ved Finantsloven. Altsaa, uagtet det er bekjendt, at der findes saadanne Love, som bestemt paalægge Regjeringen visse Forpligtelser, som paalægge Regjeringen den Forpligtelse at skulle gjøre Udbetalinger, saa er en saadan Lov endnu ikke tilstrækkelig; der skal desuagtet en Bevilling gjennem Finantsloven. Det er denne klare og tydelige Sætning, der gjør, at jeg ikke troer, at naar en Conto er overstreden og en Calculé er gjort med Hensyn til den tilkommende Tid, at da Overskrivelsen ikke skal trænge til Billigelse af Rigsdagen. Naar den ærede Taler derfor htrrede, at man ikke vidste, hvormange Pensioner der vilde tilkomme, eller hvor stort Beløbet vilde blive, kan jeg ikke anerkjende dette, idet jeg mener, at man der har Probabilitetstabeller over det mennekelige Liv at gaae efter, og det er i Almindelighed langt paalideligere end mange andre Calculer, og at altsaa Calculen i Finantsloven maa være gjort med Hensyn dertil. Naar den ærede Taler tillige udviklede sin Mening om „Fen“, da antager jeg, at det i Grunden reducerer sig til det samme Spørgsmaal. Naar en Lov bestemmer en Gage, og en Bevilling dertil er optagen i Finantsloven, trænger denne Udgift, som er

bleven større end den calculerede, til Bevilling af Rigsdagen. Den ærede sidste Taler meente, at jeg havde gjort mig skyldig i en Modsigelse, idet jeg iforgaars udtalte stærkt, at naar en Lov foreskriver, at en Udgift skal skee, bør ogsaa Ministeren være berettiget til at gjøre den uden Ansvar. Jeg maa udtale, at denne Sætning har jeg udtalt med Hensyn til det Spørgsmaal, som da var under Discussion. Jeg udtalte, at Rigsdagen ved at vedtage Gageringslove har givet Ministeriet et ubtrykkeligt Paalæg om at gjøre Noget, og det uagtet Pengene ikke vare bevilgede i Finantsloven. Det var med Hensyn dertil, at jeg sagde: Det kan ikke antages, at Rigsdagen skal gaae ud fra den Forudsætning, at en Minister, hvem der var givet et Paalæg om en Udbetaling, uagtet det var Rigsdagen bekjendt, at dertil Intet var bevilget i Finantsloven, desuagtet skalde paadrage sig Ansvar ved at handle efter Loven; det er en anden Betragtning end den, der her gjælder. Jeg maa derved gjøre opmærksom paa, at det skalde være en særegen Egenskab ved Pensionsloven, naar den indeholder en saadan Regel, som vedbliver at gjælde igjennem saa mange Finantsaar, som det skalde være, og som vedbliver at indeholde Berettigelse til at gjøre Udbetaling, uden at dertil var bevilget det tilstrækkelige Beløb i Loven, hvorimod dette ikke skalde være Tilfældet med nogen anden Lov. Det er deri, jeg sætter Forskjellen mellem Gageloven af 1855 og andre Gagelove, at den blev givet i Mellemtiden mellem 2 Finantslove, og at altsaa, naar der ikke i den foregaaende Finantslov fandtes nogen Udgift, maatte det antages som Lovgiverens Mening, at desuagtet skalde Udgiften finde Sted. Derimod kan det ikke anerkjendes, at en Lov til evig Tid skalde have den Virkning, at uagtet Penge ikke vare bevilgede i Finantsloven, behøvedes dog ikke nogen Bevilling dertil af Rigsdagen. Med Hensyn til den 22de Post har den ærede Taler udtalt, at den skeete Bevilling efter Tillægsbevillingsloven for 1856 med Hensyn til den Sum af 357 Rd. 11 s var en Bevilling for Sorø Akademi til Udbetaling, men ikke for den polytechniske Værestalt til Udbetaling. Jeg skal derved udtale, at jeg ikke kan komme til at indsee, hvorledes